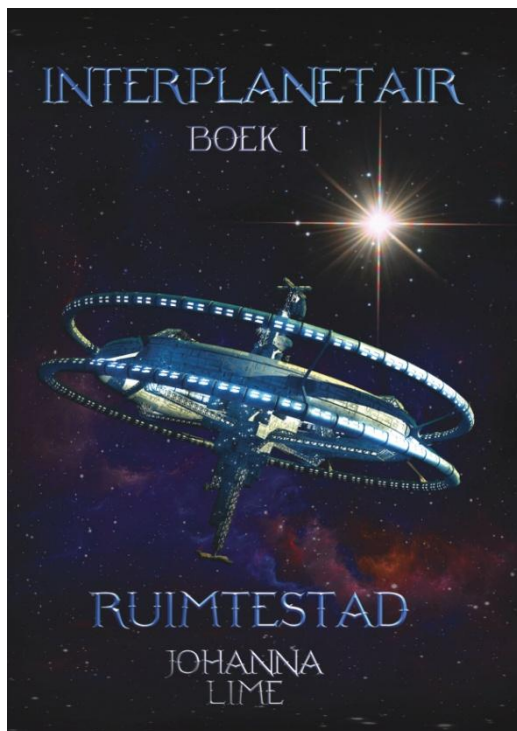

INTERPLANETAIR BOEK 1
RUIMTESTAD

Deze PDF is een gedeeltelijke publicatie van RUIMTESTAD,

geschreven door Johanna Lime,
uitgegeven door Zilverbron.

www.zilverbron.com/
<https://johannalime.com>
<https://boekenvanjohannalime.com>

Copyright bij de betreffende auteur.
Verspreiding niet toegestaan voor commercieel gebruik

JOHANNA LIME

INTERPLANETAIR

DEEL 1

RUIMTESTAD

ZILVER
BRON

ZILVERBRON

Eerder verschenen bij Zilverbron van Johanna Lime:

Schimmenschuw

De vergeten vloek - deel 1 - Sluimerend vuur

De vergeten vloek - deel 2 - Sluimerend vuur

De vergeten vloek - deel 3 - Schamel verbond

© 2021 Johanna Lime

© 2021 Zilverbron

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Bonive

Foto omslag: 3000ad en Jurik Peter/shutterstock.com

Auteursfoto; Kim van Gent Photography

Typografie: Studio Zilverspoor

Redactie: Natascha van Limpt

Eerste druk, februari 2021

ISBN 978 94 6308 3805

NUR 333

Meer over de auteur en deze roman kunt u vinden op:

www.zilverbron.com

info@zilverbron.com

Facebook: zilverbron

Twitter: @Zilverbron

www.artbooksshop.nl

<https://johannalime.com>

<https://boekenvanjohannalime.com>

JOHANNA LIME

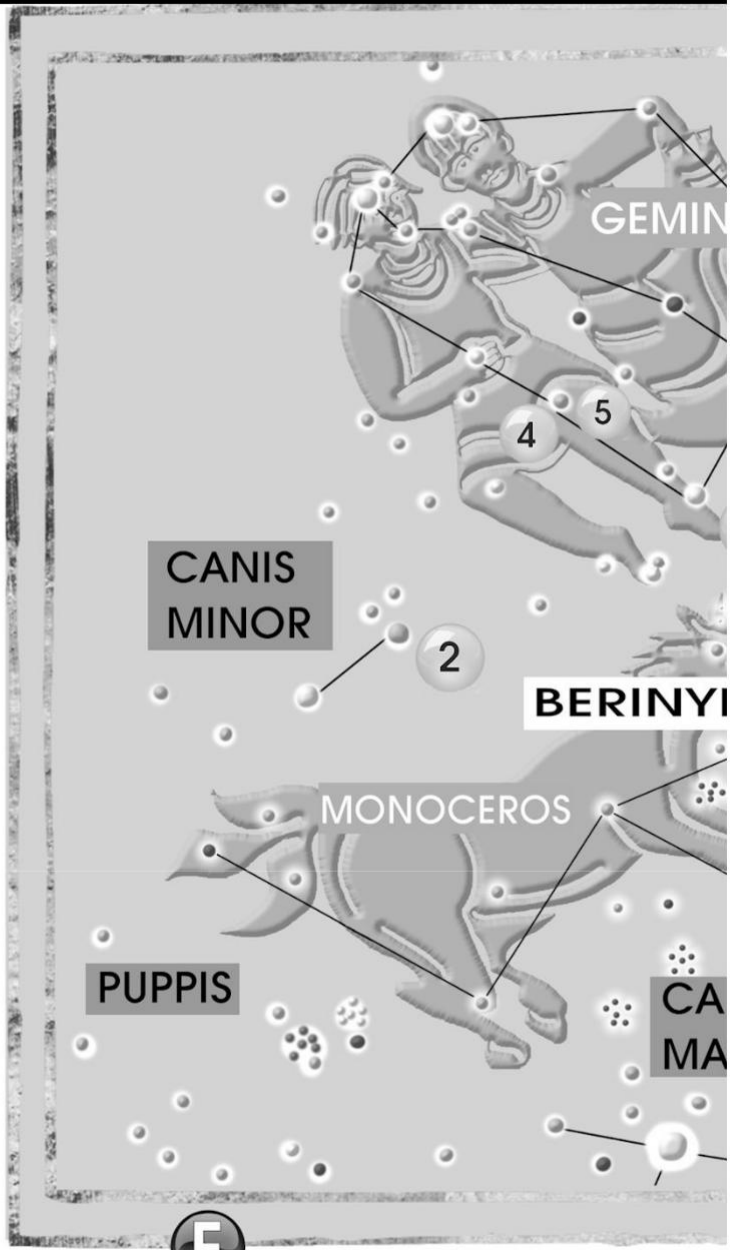
INTERPLANETAIR

DEEL 1

RUIMTESTAD

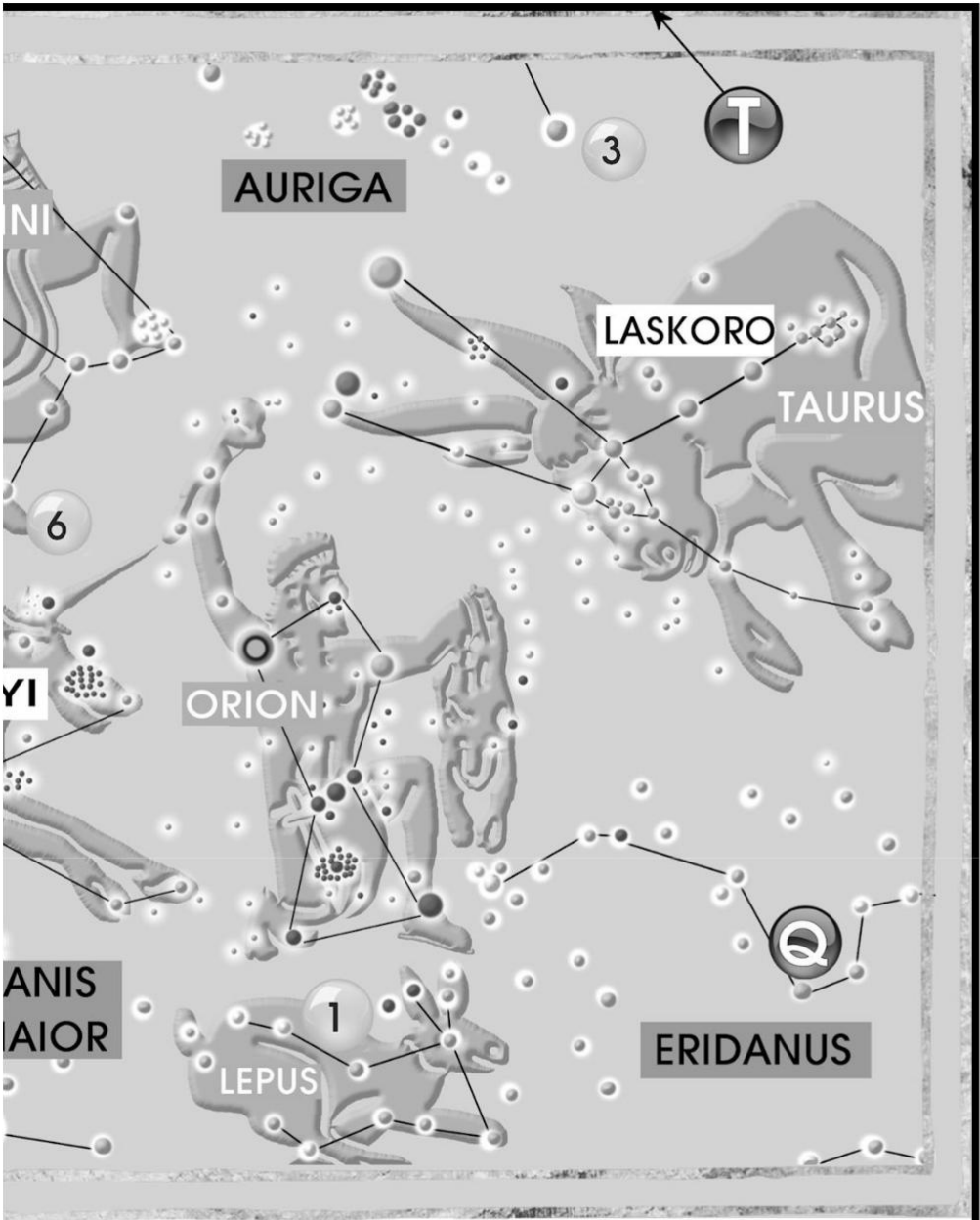
STERRENKAART BIJ INTERPLANETAIR deel 1 RUIMTESTAD

- 1 = Swanase bij Arneb
- 2 = Duvornoch bij Gomeisa
- 3 = Kilama UZ54 bij Hassaleh
- 4 = Calliope bij Mekbuda
- 5 = Kwerpardië bij Mekbuda
- 6 = Alhenapolys bij Alhena

F
↓

Terra bij Sol (past niet
Fryeteria bij Markeb i

et op deze kaart) T

© Johanna Lime

in Puppis F en Qarandonia bij Zaurak Q

HOOFDSTUK 1

Berinyi

Daniël plaatste zijn schooltas tegen de rand van de fontein. Hij zette zijn barabril, die het rode licht van Bara filterde, boven op zijn stekelige, blonde haar en stak zijn armen in het verkoelende vocht. Met beide handen vormde hij een kommetje om zo veel mogelijk water op te scheppen. Druppels spatten tegen zijn gezicht. Dat er kietelende waterstroompjes onder zijn kleding door over zijn verhitte lijf gleden, hinderde hem allerm minst. Hij genoot van de verfrissing, want het was alweer een warme dag. De stralen van Bara brandden op zijn huid, de druppels verdampten snel.

Met een diepe zucht hees hij zich op de rand van de fontein. Voordat hij verderging, gunde hij zichzelf een korte pauze. Hij haalde een appel uit zijn schooltas en zette er zijn tanden in.

De andere studenten van de hogere school konden direct naar huis gaan, maar dat gold nooit voor hem. Het was de grootste wens van zijn moeder, koningin Sylviana Attholred van Berinyi, dat hij de eerste priester van het koninkrijk zou worden. Daarom had hij elke middag dienst in de tempel van Mage. Hij wilde zijn moeder graag gelukkig zien en vond dat hij haar wens moest respecteren. Toch was het vreselijk moeilijk om priester te worden van een vreemde god. Mage hoorde niet bij zijn familie. Hij was de god van de dynamiekmagiërs van Ming, uit het koninkrijk Laskoro waar Berinyi sinds de oorlog mee samenwerkte. De magiërs van Ming konden telepathisch communiceren. Daniël

had daar moeite mee. Hij was een vuurmagiër, de goden van zijn familie waren Ignaz en Gratia. Door een oude vloek waren er op Berinyi in het verleden alleen elementenmagiërs terechtgekomen. Ignaz, de god van Attholred, nam echter geen priesters aan en ook de goden van de andere drie families van elementenmagiërs deden dat niet. Daarom was Daniël voor zijn opleiding aangewezen op deze vreemde god. De tempel aan het plein met de fontein had jarenlang dichtgezet. Zijn moeder had hem tijdens de oorlog open laten breken en daar de beelden van de Avatars Mage en Adelheid in gevonden. Ze had het gebouw laten restaureren, in de hoop dat dit het heiligdom zou zijn waar zonen van hogepriesteressen wel als priesters konden werken.

In het verleden stierven al deze zonen wanneer ze een sterke aanleg voor magie hadden, of ze nu priester wilden worden of niet. Zo was zijn moeder ook haar broers verloren. Al rond hun twaalfde werden deze zonen door magische beesten aangevallen. Waar ze vandaan kwamen, wist geen enkele Magia.

Na het opknappen van de tempel had Mage zijn moeder wel beloofd dat er priesters konden aantreden, mits ze een manier vonden om de magische beesten te verslaan. Tot nu toe was Daniël de eerste zoon met een actief magie-gen die de leeftijd van twaalf gepasseerd was. Doordat zijn moeder hem tot vuurmagiër had opgeleid, had hij de aanval van twee roofdieren weten af te slaan.

Sindsdien had hij langzaamaan het idee gekregen dat Mage hem toch als Zijn priester toe zou laten, maar hij verwachtte nog meer van dit soort tests, omdat het bij de Avatars gebruikelijk was dat priesteressen of priesters op hun achttiende jaar pas echt tot het ambt toetraden. Daarom wilde hij graag weten hoe hij voor zo'n volgende beproeving kon slagen. Maar de communicatie met de god verliep erg moeizaam.

Mage sprak zelden hardop. De laatste tijd echter, herkende Daniël Zijn stem in zijn hoofd. Hij wist nu dat de Avatar op telepathische wijze tot hem sprak.

Daniëls blik gleed langs de vijf marmeren olifantenbeelden van de fontein. Ze verschilden net zozeer in grootte van elkaar als de vijf planeten van het koninkrijk Berinyi dat deden. Alle dieren stonden met hun lange slurven naar elkaar gericht en sproeiden het water vrolijk in het rond. De een spoot recht omhoog, de ander in een boogje naar de overkant van het bas-sin. Spetters botsten in het midden tegen elkaar en ver-anderden van koers. De frisheid van het water kontras-teerde aangenaam met de warmte die van de klinkers van het plein opsteeg.

Terwijl Daniël langzaam verder op zijn appel kauwde, gleed zijn blik langs de gevel van de tempel. De zuilen die voor de hoofdgevel stonden, glansden prachtig rozerood in het licht van Bara. Het beeldhouwwerk van het kapiteel liet vreemde slagschaduw- en zien. Het was bijna alsof de godsbeelden daar bo-venin bewogen.

De appel was op. Daniël dwong zichzelf op te staan. Er was meer te doen vandaag. Hij pakte zijn schooltas van de grond en liep de tempel in. De zware houten deuren gingen knarsend open. Het geluid gaf aan dat er een klusje voor hem was. Uit een kast in het voorportaal haalde hij de oliespuit tevoorschijn en smeerde de stroeve scharnieren van de ingang. Daarna duwde hij de binnendeuren open en liep de grote tempelzaal in. Hier stonden de beelden van de Avatars.

Midden in de grote tempelzaal bleef Daniël staan. Hij richtte zijn blik naar de linkerkant. Daar reikte het prachtige beeld van Adelheid bijna tot aan het pla-fond. Zij was de godin van alle Berinezen. Hier stond ze in haar gestalte van edele vrouwe in een purperen japon, behangen met fonkelende sieraden. Ze kon ook

de dierlijke manifestatie aannemen van een Zwarte Draak. Dan was Haar naam Chimaera, de Draak die in de Rosettenevel, in het sterrenbeeld Monoceros, Berin-yi had geschapen.

Een stel plaatste kaarsen in standaards op het plateau dat voor Haar voeten was aangebracht. Vervolgens legden ze een paar vruchten op de offerschaal en drukten hun handpalmen plat tegen elkaar. Met hun vingers in de richting van de Avatar wijzend, bogen ze eerbiedig hun hoofden. 'Hary, Adelheid,' hoorde Daniël hen zeggen. Het gebed dat ze daarna samen zachtjes uitspraken, verstond hij niet. Maar aan hun offer te zien, begreep hij dat ze om de zegen kwamen vragen voor een kind. Misschien wilden ze graag een meisje.

Bij het taikeiyiras, waar deze mensen net als Daniël zelf bij hoorden, had je altijd drie keer meer kans op een jongen dan op een meisje gehad. Dat was ook het gevolg geweest van de vloek die de Avatars lang geleden hadden uitgesproken. In het koninkrijk Laskoro was de situatie precies andersom, daar leefden drie keer zoveel vrouwen als mannen. Sinds de vloek ze-ventien jaar geleden, na de laatste oorlog die er tussen Laskoro en Berinyi was geweest, door de goden was opgeheven, werkten de koninkrijken samen aan een nieuwe toekomst. De geboorte van een meisje zou dus een goede stap zijn richting evenwicht.

De twee tempelgangers waren klaar met hun gebed en liepen langs hem heen naar de uitgang van de tem-pel. Daniël plaatste zijn handpalmen tegen elkaar en groette hen: 'Holy.'

De man maakte een lichte buiging. 'Holy, hoogheid.'

De vrouw groette wat onwennig en liep op een drafje achter de man aan. Zij was vast een Laskoriaan-se die hier een partner had gevonden. Tegenwoordig

emigreerden er steeds kleine groepjes vrouwen naar Berinyi, op zoek naar een geschikte man. Langzamerhand zou daarmee ook het evenwicht in de bevolking zich gaan herstellen. Het zou veel tijd kosten om het effect van ruim drieduizend jaar disharmonie weg te werken, maar het begin was er.

Daniël keek het stel na terwijl ze door het voorportaal op de zware buitendeuren afliepen. De scharnieren knarsten niet meer toen de voordeur openging.

Nog steeds stond hij in het midden van de tempelzaal. Zijn blik richtte zich nu op een kleiner beeldje. Het olifantje was het lievelingsdier van de godin Adelheid en zat in kleermakerszit naast haar voeten op het plateau. In deze tempel was Rombout nog maar klein. Later zou Hij volwassen zijn geworden en werd Hij de god van Berinyi, die zich zowel als mens als in de vorm van een volwassen olifant kon manifesteren. Hij werd de partner van Adelheid.

Daniël overwon het onzekere gevoel dat hij altijd kreeg als hij voor de vreemde god verschijnen moest. Eindelijk draaide hij zich naar de rechterkant van de zaal, naar het beeld van Mage. Hij stapte naar het kaarsenplateau dat zich aan Zijn voeten bevond. Nerveus zette hij een kaars in een houder en knielde op de vloer. 'Hary, Mage.' Het godsbeeld leek lederen kle-ding te dragen met veel banden en gordels, riempjes en gespen. Hij droeg een lange mantel en had net als Daniël kort, springerig haar. Alleen droeg Mage over een van Zijn schouders een lange vlecht. Daniël voelde de rillingen langs zijn rug lopen zodra hij Mage in de ogen keek. Door Zijn vorsende blik was het altijd alsof Mage precies wist wat Daniël dacht. Dat idee maakte hem steeds zenuwachtig.

Niemand op Berinyi wist iets van de rituelen af die bij deze vreemde god hoorden. Daarom was het vreselijk moeilijk om te begrijpen wat Mage van hem

verwachtte. Daniël moest daar gaandeweg zelf achter zien te komen.

Daniël keek om zich heen om te zien of hij nog iets kon doen. Hij wilde de tempel netjes achterlaten voordat hij naar huis ging. Het kaarsenplateau moest in elk geval weer worden schoongemaakt, daar was te veel kaarsvet op gedropen. Ook de kaarsenbak waaruit de tempelgangers nieuwe kaarsen konden pakken, moest worden aangevuld. Hij zocht het gereedschap op en ging aan het werk. Zachtjes neuriede hij een lied dat sinds de vorige dienst in zijn hoofd was blijven hangen. Na afloop van het werk groette hij Mage. Zoals gewoonlijk reageerde de vreemde god niet op zijn groet. Daniël vond het maar raar, toch was hij vastberaden om te slagen waar anderen hadden gefaald. Zolang hij leefde, bleef er hoop. Ooit zou Berinyi behalve priesteressen ook weer priesters kennen, net als in het verre verleden toen er nog geen vloek geweest was. Hij zou de eerste nieuwe priester worden.

Voordat hij de tempel uit ging, liep hij nog even langs het beeld van Adelheid en streelde de kleine Rombout over zijn slurf. Dit deel van het olifantenlichaam glom van de vele strelingen die de tempelgangers het gaven. Alle Berinezen hielden van de olifanten van Berinyi⁵. Daniël had als kind eens een echte olifant gestreeld, uit het district Madras. Dat was een geweldige ervaring geweest. Sindsdien hield hij van Rombout.

Berinyi was aan de ene kant heel modern, met ruimteschepen en snelle zweeftreinen op ritovysche energie. Aan de andere kant was het koninkrijk ook wel wat ouderwets te noemen. In sommige districten gebruikten de mensen nog paarden en koetsen en ging alles veel trager dan in de buurt van de hoofdstad. Daniël vond het eigenlijk wel een geruststellend idee dat er niet overal haast mee was. Hij vond het ook weleens

goed om af en toe een poosje tot rust te kunnen komen, zoals na een drukke schooldag.

'Rust roest. Je kunt beter maar op je hoede zijn voor de volgende test.'

Geschrokken draaide Daniël zich om en starde naar het beeld van Mage. Was dit een waarschuwing van de god?

Mage stond er nog net zo bij als daarnet. Nog even roerloos als toen Daniël het kaarsenplateau had schoon geschraapt. Toch kreeg hij na deze opmerking weer een naar gevoel in zijn buik.

Wat zal er gaan gebeuren?

Daniël liep de tempel uit en sloot de zware deuren achter zich. Voor hem op het grote plein sproeiden de olifantenbeelden onuitputtelijk water in het bassin van de fontein. Normaal gaf het geluid van spetterend water hem een fijn gevoel. Nu niet meer.

'Dit is de laatste keer dat je hier zomaar wegloopt.'

Deze telepathische boodschap kwam alweer van Mage. Daniël wist het zeker, hij herkende de stem van de god in zijn hoofd. De rillingen liepen over zijn rug. *Dit klinkt wel erg onheilspellend.*

Hij huiverde, hij was niet meer zo zeker van zichzelf. Hij miste ineens de warme stralen van Bara en keek onwillekeurig naar de lucht. Zelfs het weer was veranderd in de tijd dat hij in de tempel bezig was geweest. Er dreven grauwgrijze wolken boven zijn hoofd. Ze staken al even onheilspellend tegen het rozerood van de hemel af als de echo van die zwarte woorden die terugkaatsten van de witmarmere olifantenlijven. De hele atmosfeer was plotseling dreigend geworden.

Daniël schudde met zijn schouders om de negativiteit van zich af te laten vallen. *Laat het niet waar zijn. Ik mag mijn moeder niet teleurstellen.*

Hoelang verzette hij zich nu al tegen het idee dat hij

gedoemd was om jong te sterven? Er bestond een grote kans dat hij op een dag niet meer levend uit de tempel kwam. Alle zonen van hogepriesteressen legden immers al vroeg het loodje. Waarom zou hij daar een uitzondering op zijn? Toch had Mage aan zijn moeder beloofd dat hij mocht blijven leven als hij een goede oplossing vond. Waarom dreigde Mage er nu dan mee dat dit de laatste keer was?

Daniël begreep er niets van. Dat hij priester wilde worden, deed hij voor zijn moeder. Het mocht zich niet voordoen dat wat met haar beide broers gebeurd was, nu ook bij haar oudste zoon zou gebeuren. Hij moest een manier vinden om de test bij Mage te doorstaan. Hij moest dit overleven.

Met lood in zijn schoenen sjokte hij over de weg, langs de huizen van de priesteressen, in de richting van het paleis. *Wat heb ik fout gedaan?* Hij kon niets bedenken waarvoor Mage hem zou willen straffen. Zijn werk in de tempel was niet anders geweest dan op andere dagen.

Zijn aandacht werd getrokken door een typisch klossend geluid dat zijn kant op kwam. Hij tilde zijn kin op en keek in het lachende gezicht van zijn vriend, Khayne.

‘Hoi, Daniël. Kom je nog naar de sportschool? Mijn opa geeft vanavond les.’

Daniël trok zijn wenkbrauwen hoog op. ‘Is je opa uit Haryappan in Bengalo? Hij is toch de sjamaan van de Appan-Hin stam? Kon hij daar dan zomaar weg?’ Khaynes goudbruine ogen lichtten op. ‘Hij is hier op visite omdat hij ook weleens wil zien wat wij hier in de hoofdstad doen aan zwaardvechten.’

Daniël knikte enthousiast. ‘Ik wil graag met hem kennismaken. Maar ik kan pas komen nadat mijn huiswerk af is.’

Khayne had dat blijkbaar wel verwacht. ‘Dat

spreekt vanzelf. Tot vanavond dan. Neem je oefenzwaarden mee.'

Daniël voelde zich direct vrolijker worden. 'Doe ik.' *Moet ik mijn zorgen met Khayne delen? Zijn familie weet misschien wel raad.* Een sjamaan van een taicaprystam was ook een magiër, net als zijn moeder. De opa van Khayne kwam uit het waterrijke district Haryappan. Hij had waarschijnlijk nog een blauwe huid en lange zwarte haren. Khayne en zijn vader H'ach waren niet meer zo blauw. Hun huid had door de mi-micry vanwege het leven in een stad een parelmoeren glans gekregen. De huid van Khayne en H'ach was een zachte pasteltint blauw, een kleur die Daniël prima bij taicapry vond passen. Hij vond Khayne ook bijzonder doordat hij een kop langer was en een stuk groter dan hij. Taicapry hadden hoeven aan hun voeten en hoorns op hun hoofd. Hun handen leken nog het meest op klauwen. Taicapry waren trotse zwaardvechters met speciale zwaarden.

Daniël had een streepje voor bij H'ach. Dat kwam doordat de vader van Khayne bevriend was geweest met zijn oom, Zacharyas. Na Zachs dood had zijn moeder contact gehouden met H'ach. Daardoor leerde Daniël Khayne al vroeg kennen. Ze waren van dezelfde leeftijd en gingen samen naar dezelfde school. Khayne had Daniël op de vechtsportschool geïntroduceerd die eigenlijk alleen voor taicapry bestemd was. Maar niemand maakte er bezwaar tegen dat Daniël taicapry-zwaardvechten leerde. Hij trainde dus met taicapry en dat voelde als een hele eer.

Khayne zat op dezelfde hogere school als Daniël, ze moesten het komende jaar examen doen. Daarna wilde Khayne naar de Militaire Academie, om op een ruimteschip van de Berinese Ruimte Macht te gaan dienen. Dat was voor hem een erezaak.

Daniël droomde soms ook van ruimtereizen. Als hij

geen priester had moeten worden, had hij net als zijn vader misschien ook wel voor zo'n carrière gekozen.

Zodra Daniël voorbij het huis liep van zijn moeders beste vriendin, hoorde hij tumult verderop bij het paleis. Zware mannenstemmen riepen iets onverstaanbaars, maar aan de toon te horen waren ze nogal kwaad. Zijn moeder en zijn oudste zus, de kroonprinses Nathalia, gaven antwoord.

Hij versnelde zijn pas. Al vlug zag hij dat het pad dat toegang gaf tot het paleis vol stond met demonstranten.

'Het is gewoon oneerlijk!' riep een man in een groene overall met het logo van een hovenier op zijn borst. Hij was zo te zien direct uit zijn werk hierheen gekomen. 'Het systeem deugt niet. Waarom worden de rijken voorgetrokken?'

Natuurlijk moest Nathalia er weer eens de spot mee drijven. 'Wat is er loos met gewone Berinese vrouwen? Kunnen jullie het daar niet meer mee doen nu er exoten van een andere planeet hierheen komen?'

Zijn moeder gaf haar dochter geschokt een pats tegen haar arm. 'Nathalia! Houd je fatsoen. Daar gaat dit helemaal niet om!'

Sylviana richtte zich tot de man die zijn bezwaar geuit had. 'Ik begrijp uit uw woorden dat u het verdelingsysteem niet rechtvaardig vindt?'

'Zo kunt u het wel stellen,' zei de hovenier. 'Gewone mensen krijgen geen eerlijke kans. Alle Laskoriaanse vrouwen die tot nu toe op Berinyi zijn aangekomen, hebben op zijn minst een minister, een commissaris van de politie of een directeur van een groot bedrijf als man gekregen. Waarom niet een gewone arbeider? Horen wij er dan niet bij?'

'Er wordt alweer gediscrimineerd, net zoals voorheen de taicapry dat werden. Die mochten toen geen

militaire opleiding volgen,' riep een andere demonstrant. Er zaten zwarte vegen op zijn gezicht, zoals bij een monteur van accuwagentjes. De man had zich niet eens even gewassen voordat hij naar het paleis kwam.

Daniël voelde de ergernis vanbinnen oplopen. Wat deze demonstrant over discriminatie zei, was niet terecht.

De monteur ging verder: 'De Raad van Twaalf waardeert ons niet. De Magii zetten zichzelf op een voetstuk en wij kunnen op de oude voet doorploeteren. Het is bijna slavernij.'

Die laatste opmerking vond Daniël helemaal te gor-tig. Teleurstelling over de gang van zaken beïnvloedde de visie van deze man. Wat konden de koningin en de leden van de Raad van Twaalf eraan doen dat het ontzettend lang zou duren voordat er genoeg vrou-wen voor alle Berinese mannen waren? Het was nu eenmaal zo dat steeds maar een handvol vrouwen van Laskoro de stap waagden om naar Berinyi te emigre-ren. Het uitwisselingsprogramma met Laskoro stond nog maar aan het begin. En een evolutie vergde nu eenmaal enorm veel tijd. Daniël begreep ook niet dat deze mannen hier nu kwamen protesteren. *Waarom ge-ven ze zichzelf niet op voor het uitwisselingsprogramma en emigreren ze zelf naar Laskoro? Daar zijn vrouwen genoeg te vinden voor hen.*

Nathalia maakte het er haar moeder niet gemakkelijker op. 'Ach, ja, geef de Magii maar de schuld. Wij zijn de boosdoeners, omdat we magie gebruiken om onze zin door te drijven. Wij domineren alle mannen.' Ze dreigde er nog net niet mee om een vuurbal in de menigte te werpen.

Zijn moeder balde haar vuisten en keek Nathalia kwaad aan.

Daniël kon zich haar ergernis goed voorstellen. Gedroeg zijn zus zich nou als de kroonprinses? In plaats

van haar moeder te steunen, zette ze de demonstranten alleen maar meer tegen haar op!

Daniël had niet veel op met de kinderen van Mesach en Nathanaël. Hij had het liefst gezien dat zijn moeder alleen zijn vader, Sadrach, als man had gehad. Maar helaas kwam het ook door de disharmonie in de bevolking dat een Berinese koningin met drie mannen was getrouwd, omdat het volk dat vroeger zo gewild had. Dat Nathalia in de familie was gekomen, betreurde hij. Met haar obstinate gedrag was de ellende niet te overzien als zij later koningin zou worden. De eni-ge die daar geschikt voor was, vond Daniël zijn zusje. Isadora was weliswaar zes jaar jonger dan hij, maar zij bracht mensen bij elkaar. Dat was een eigenschap die hij erg bewonderde. Helaas was Isadora de derde dochter van zijn moeder. Het zou nooit zover komen dat ze Sylviana op kon volgen. Eerst waren Nathalia en Medusa aan de beurt.

Een kreet trok zijn aandacht naar de demonstratie terug. Nathalia werd door zijn moeder bekritiseerd, waarop ze zich omdraaide en stampvoetend het paleis in liep. Nu stond zijn moeder helemaal alleen voor de groep demonstranten.

Daniël duwde een paar mannen opzij zodat hij tussen de menigte door kon lopen. Hij kwam bij zijn moeder aan en draaide zich naar de mannen toe. Fronsend keek hij naar de man met het smeer op zijn gezicht. 'Wie van jullie is de woordvoerder van deze groep?'

De hovenier stak zijn hand op.

Zijn moeder knikte de hovenier vriendelijk toe. 'Dan weet ik het goed gemaakt. Als u morgen naar de zaal van de Raad van Twaalf kunt komen, mag u de regering namens al deze demonstranten een plan voorleggen voor een eerlijker verdeelsysteem. Ik beloof u dat we het aandachtig zullen bestuderen. Als het een beter plan is dan we nu gebruiken, zullen we

onze richtlijnen wijzigen.'

De mannen bromden goedkeurend en richtten hun aandacht nu op de hovenier. Die liep rood aan van de spanning.

Daniël sprak de monteur aan. 'U kunt het woord discriminatie beter niet meer gebruiken voor het tai-capryras. Mijn moeder was juist degene die daar tegen was. Ik denk dat u zich vergist in de omvang van het probleem met de uitwisseling van mannen en vrouwen tussen Laskoro en Berinyi. Dat is een ingewikkelde zaak die niet zomaar even opgelost kan worden. Het zal nog lang duren voordat er weer een evenwicht ontstaat. Tot die tijd willen we dat de Laskoriaanse vrouwen die de stap naar Berinyi wagen zich hier veilig en geliefd voelen. Net zo goed als dat we jullie niet als slaven willen behandelen, willen we dat ook zeker niet met deze vrijwilligers doen. Zij hebben zelf namelijk ook veel te zeggen in het hele proces. Ik weet niet of een Laskoriaanse schone u zou uitkiezen als ze die zwarte vlekken op uw wangen ziet.'

'Die zit!' lachte iemand die bij de monteur in de buurt stond. Een groot deel van de mannen kon er gelukkig ook de humor wel van inzien. Ze schoten in de lach en zelfs de monteur moest uiteindelijk lachen om zijn opmerking.

De demonstranten dropen langzaam af. De hovenier die de zaak blijkbaar op gang had gebracht, liep met een groepje samen op. Ze gingen zich beraadslagen over een plan.

Sylviana gaf hem een arm en samen liepen ze het paleis in. In de hal keerde zijn moeder zich naar hem toe en glimlachte. 'Dank je wel, Daniël.'

De geuren uit de keuken kwamen hun tegemoet. Daniël hoorde zijn maag knorren. 'Zullen we ons maar even opknappen en dan gaan eten? Ik moet mijn huiswerk nog maken en ik heb Khayne beloofd dat ik van-

avond naar de sportschool kom.'

'Hoe was het in de tempel?'

Daniël slikte. Nooit zou hij het zijn moeder vertellen als hij het idee had dat hij niet lang meer leven zou. Dit was zo'n moment. 'Ik heb zoals gebruikelijk het kaarsenplateau schoongemaakt.'

'Heeft Mage nog gesproken?'

'Nee, dat doet Hij bijna nooit.' *Dat is toch waar? Ik hoor Hem zelden hardop iets zeggen.*

'Jammer.'

Ze maakt zich zorgen omdat ik bijna achttien word. Dat is een cruciale tijd! Dan is de volgende test tegen magische beesten.

Daniël nam zich serieus voor om Khayne over de dreiging te spreken. Misschien wist hij wat Daniël nu het beste doen kon.

Lees verder in het boek
Interplanetair boek 1
RUIMTESTAD
ISBN 978 94 6308 380 5
Uitgeverij Zilverbron
<https://www.artbooksshop.com/>